

πῶ ὅτ' ἀπεβίβη μου σπανία νὰ φυτεύω,
νὰ κτίξω φούρους κάποτε μὲ λάσπη καὶ μ' ἀσβέστη,
καὶ μόνος σὺν παπᾷ παιδί
νὰ ψάλλω τὸ πᾶ βου γὰ θεὸ,
τὸ «βλέπω τὸν νομῶνα σου» καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

«Πηγαίνω ὅτ' ἰν πατέρα μου
ν' ἀπλώσω τὴν ἀρίδα μου,
νὰ βγάλω τὴν ρεπούμπλικα καὶ νὰ φρεῖσω ντρίτσα
καὶ τὸν Ἀναστασίπουλο ν' ἀφήνω καὶ τὸν Κρίτσα.

«Τὰ καλαμάρια παραιτῶ, πετῶ καὶ τὰ καλέμια,
μουτζίκαι καὶ στροντζίκαι τρεῖς φορές ὅτ' ὦν φῶτων τὸ ρη-
πῶ «ἤγλα ὅτ' Ἰννίνα, ὅτ' οὐ Μπέη τὰ χαρμίμα, [μάδι,
πῶ καὶ μέσα ὅτ' οὐ Δαδὶ νὰ ρίχνω ὅτ' οὐ σμάδι,
νὰ γράφω νομοσχέδια τοῦ μέλλοντος μονάξω,
νὰ γυμνασθῶ καὶ ὅτ' οὐ σπαθὶ, νὰ γίνω ζιφραμάξω.

«Χαρτάκια μου, χαρτάκια μου,
ψυχούλαις μου, ματάκια μου,
κανίνας μὴ μου τὰ ζητῆ γιατί δὲν τὰ δανειζῶ,
ἔχετε γεϊά, συντρόφοι μου, κ' ἐγὼ ψηλαρμενίζω.

«Ἐσχίνω τὰ γενιάτια μου, ζεγάνω τὸ μπουρίνι,
πῶ νὰ φάω, βρὲ παιδιὰ, σφακτὸ καὶ κοκορέτια,
γεϊά σου, Παντισοτήμιο καὶ φιλογερό καμίνι
μὲ τὰς κενὰς τὰς ἔδρας σου, ποῦ θ' ἀπομείνουν ἔτσι.

«Μακρὰν πηγαίνω τῆς βοῆς καὶ τοῦ γλωσσοπολιέμου,
μακρὰν ἐκείνων, ποῦ μαζὰ δὲν ἔχουνε κουκούτσι,
πέρνω τὸ κομπόλι γου, πέρνω τὸν ναργιλιέ μου,
καὶ τὰ κεφάλια τάδεξανὰ κτυπῶ μὲ τὸ μαρκούτσι.

«Ἐπιπάξω τὸ τραπέζι μου μὲ γερὰ γροθιά μου,
γυμίζω τὰ κουμπούρια μου, τροχίζω τὰ σπαθιά μου,
καὶ μ' ἐρωτοῦν οἱ τρέμοντες τὸν τρόπον κάθε μάχη:
Θανάση, τὰ κουμπούρια σου μὲ τί γεμάτα τᾶχεις;

«Πῶ λαγοῦς νὰ κυνηγῶ, κισφίλους καὶ ζαρκάδια,
νᾶχω γεϊτόνους τὰ βουὰ, συντρόφους τὰ λαγκάδια,
νὰ βγαίνω μὲ τὴν χαρτυγῆ, τὸ βράδου νὰ γυρίζω,
ὅτ' ἀπὸ πικὰ νὰ ζαπλῶνωμαί, θυμάρη νὰ μυρίζω,
ρουσπετελόγοι βουλευταὶ νὰ μὴ μου κάνουνε τοῦμπαις,
νὰ πρῶγω τὰ γαλατερά καὶ τῆς ἔλραϊς τῆς θρουμπαις,
νὰ μὴν ἀκούω σχέδια τοῦ καθινοῦ ἰγκρίτου,
εἰδέλλαι παντοταῖνα νὰ βλέπω Θεοκρίτου,
νὰ ροβολῶ μὲ τοὺς βοσκούς οἱ καθινοῦ ραζούλα,
ὅποιος γιὰ φῶτα μου ἔμιλει νὰ τοῦ φωνάζω χάσου,
καὶ ζένοιστος νὰ τραγουδῶ: Δημήτρω μ', Δημητρούλα,
ἕνα παιδί νὰ ἔδρατιξαι νὰ βγάλω τὸνομά σου.

«Γεϊά σας, ἀρχαῖοι θεσραυροὶ τῶν κόσμων τῶν ἀσπίλων,
ὅπου σὰς ἐξερφάλισα καὶ ἀρχαιοκακῆλων,
καὶ εἰς, σεπτὰ κισμήλια
τῶν νεωτέρων χρόνων,
γυμνάσια Τοτσιλεια
τῶν ἔξω Μάκεδόνων,
ἐπίπτα Μιχαλόπουλοι, δασκαλίας μὲ κισλιάς,
ποῦ καθὲ τὸσο ὀγάζατε μελαδες καὶ δουλειαίς.

« Ἀντίο, Δελαπόρτνδες,
γιατροὶ Κεφαλλονίτες,

καὶ εἰς, κομμάτων μὲρτνδες,
κακοὶ φαρμακοῦτες.

« Ἀντίο, μοναστήρια μου καὶ νταυλοκαλογεοί,
ποῦ καὶ σ' ἐμένα μᾶθαιε νὰ τρίζω τὸ πιτέρη,
ὄχου! καὶ μὲς ἀγιάτρευτος, ποῦ δουκάφι τὰ χεῖλη,
ἀντίο, φαρσοῦμνικο, φελόνι, πετραγῆλι,
ἀντίο, δεσποτάδες,
καὶ ὀνάκοι καὶ φιλτάδες,
καὶ καθὲ μίτρα λαμπρῆ καὶ καθὲ πατερίτσα,
γεϊά σου, Μισγάρων βουλευτῆ, καὶ τῆς Αἰμίας Κρίτσα.

« Ἄν καὶ συρτάρια καὶ κλειδιὰ,
ἐγὼ θὰ φύγω, βρὲ παιδιὰ,
τώρα ποῦ ζαναφύτρωσε ὅτους κάμπους τὸ τριφύλλι
κ' ἔδωκε τὸ γαϊδούρι τοῦ τὸ κῆμα καὶ τὸ κράτος,
χιλίαις φορές ἂς ὄθωνται τὸ κῆματος οἱ φίλοι,
κ' ἐκείνος ὁ Σιμόπουλος, ὁ Πόντιος Πιλάτος».

Z'.

Τότε κατὰ τὸν Μάρτιον, τὸν μῆνα τὸν γλυκύν,
ἐκίειν τὴν ἡμέραν,
πρῶτην μετὰ τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν,
τούτιστα τὴν Δευτέραν,
προσῆλθεν ὁ κατάδικος ἔμπρὸς τοῦ Πραιτωρίου
μὲ στέφανον ἀκάνθινον προσώπου μαρτυρίου.

Ἠμάρτησα, τοὺς φώναζε, κ' ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω
τὸ στήθος καὶ τὴν κεφαλὴν μὲ συντριβὴν ἐκτύπα,
ἀδέλφια, συγχωρεῖτε με, καὶ δὲν τὸ ζανακάνω,
καιρὸς νὰ λησμονήσετε τὸ τεῖμα καὶ δὲν εἶπα.

Εὐθέξατος γνωρίζετε πῶς εἶμαι πρὸ καιροῦ,
καὶ θὰ μὲ συμπαθήσετε καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
λόγια τῆς φύρας, βρὲ παιδιὰ, βρισθία κουτουροῦ,
ποῦ μπαίνουν ἀπὸ τὸν' αὐτὶ καὶ βγαίνουν ἀπὸ τᾶλλο.

Θεὸς ὁ χωρεῖσαι, στόματα συνήχησαν μυρία
κ' ἀπὸ τὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς κ' ἀπὸ τὰ θεωρεῖαι,
κ' εἶπᾶν αὐτὰ περιφραδοῦ ἀέσιως μ' ἕνα νεῦμα
συνήρησαι τὰ πλήθη,
κραυγάζας ὅτι ε τ ε ἰ λ ε σ τ α ι περὶ ὅπως τὸ πνεῦμα,
τούτιστα παραιτήθη.

Τὸν ἔκλινοθη, δις καὶ τρίς ὁ πρὸς τὸ βῆμα κίων
κ' ἐγέλασε περιχαρῆς ἡ φάρα τῶν Πιλάτων,
οἱ δὲ μνηστῆρες οἱ πολλοὶ τῶν χαρτοφυλακίων
νὰ ζερογλειφῶν ἀρχισαν τὰ δὲν δάκτυλά των.

Τοιοῦτον τέλος ἔδωσαν ὅτ' οὐ μείγα γιγονός,
ὅπου μᾶς ἐξέθεσαι,
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ συγχωρῶν τὰ λάθη καθενός
πανοῆμως ἐβεβαίωσε
πῶς ὁ φουριζὸς καὶ τραγὸς ἔστωις λόγου; Εὐδα ἰακ
εἶν' ἕνας λογιώτατος ἀληθινὸς ἄξιας.

Ἐν μέσῳ τῶσιν κρίσεσι τοῦ ὀρθῶτος Ὑπουργεῖου
κ' ὁ φοιτητῆς Ἀντωνίος ὁ Παπαγεωργίου,
σπουδῆς καὶ ζήλου νέος
καὶ δὴ Μιτυλιναῖος,
μετὰ λαμπρὰν ἐξέτασιν καὶ θριαμβευτικὴν
εἰς τὴν Ἰατρικὴν,
ἔλαβεν ἀριστα βιβθὸν μ' ἐπινοῦς θαψιλεῖς
ἐφ' ᾧ καὶ τὸν συγγαίρεται: θερμῶς κ' ὁ Φασουλῆς.